
LET OP, DIT IS ER EEN

Een bericht op de voor-pagina moet, zo stel ik mij voor, velen diep getroffen hebben. Nederland heeft dus ook zijn raket afgeschoten en wel op Texel, onder toezicht van een politieagent. Vooral de vermelding van die agent is een aangrijpende bijzonderheid. In Amerika is er rond een raket de eerste vijf kilometer geen sterveling te bekennen, dan volgt een ring van acht bataljons soldaten, die met de koppen in het zand tot tien tellen en dan vinden we na honderd mijl de eerste bleke geleerde, die op een klapstoeltje zenuwachtig zit te cijferen. De omwonenden moeten tot in wijde omtrek hun huizen uit en de paar die mogen blijven zitten, omdat de raket die kant niet opgaat, krijgen hem door hun dak. Van dit alles was op Texel geen sprake. Het is een in-Hollandse gebeurtenis geworden, zonder enige publiciteit en zelfs zonder dat Den Haag iets tevoren had aangekondigd. Alleen toen het eenmaal zover was, heeft men er een agent bijgehaald, omdat in Nederland niets zonder agenten gebeurt.

En toch, vergissen wij ons niet: het was géén een-traps-raket. Er zijn landen, die beslist mee willen doen en dan dát maar afschieten. Luxemburg heeft die eenvoudige weg gekozen en ook de republiek Andorra bereidt een één-trappertje voor. Den Haag heeft die goedkope oplossing versmaad. Het heeft begrepen, dat dit neerkomt op een veredelde voetzoeker, zoals er op

Koninginnedag wel meer worden afgevuurd. Den Haag begreep tevens, dat een echte drietrappert boven het budget ging en ook tegen de beginselen van de KVP indruiste. En zo is men op de geniale inval gekomen van een tweetrappert, maar mét een agent erbij.

En hoe is het nu verder gegaan? Als ik dat lees, springen de tranen mij in de ogen. Het verloop der gebeurtenissen is zo verschrikkelijk Hollands, dat het niet Hollandser kan. De afschieting zou plaats vinden op het uiterste puntje van Texel, boven Cocksdoorp, aan het Eierlandse Gat. Ik vermeld die namen niet zonder ontroering, omdat niemand daar een raket verwacht. Aan het Eierlandse Gat kan van alles gebeuren, maar op een raket reken je niet. Er waren dan ook weinig mensen, maar ze waren er toch. De agent had hen op de gebruikelijke wijze achteruit geduwd en tot dóórlopen gemaand, maar niet op de andere kant gelet, omdat daar de zee is, wat het plaatselijk verkeer als vanzelf het karakter van éénrichting verleent. Maar zie, daar kwamen over de zeeving twee Duitse toeristen aangewandeld, recht op de raket af. Eenieder verstijfde. Ook de agent stond sprakeloos. Het is daar voor rijwielen en voetgangers verboden en hij hád dus kunnen bekeuren. Vermoedelijk heeft hij dit ook overwogen, maar de gedachte dat dadelijk het echtpaar zou exploderen, deed hem het boekje weer opbergen. Dit was verloren moeite, de boete kon toch niet geïnd worden. Maar nu komt het verrukkelijke. Laten wij de tekst eerbiedig citeren:

„Het echtpaar zag aanvankelijk de alarmerend zwaaiende armen van de raketspecialist niet en liep kennelijk belang-

stellend om de raket heen. Eerst toen de beide wandelaars eindelijk het geschreeuw hoorden, zetten zij het op een lopen de hoek om, waarvan zij gekomen waren.

Ik vind dit ronduit aandoenlijk. Wij kunnen nu wel menen een raket te bezitten en we hebben er ook een, maar het teleurstellende feit doet zich voor dat buitenlanders onze prestatie niet als zodanig herkennen. Dit is geen onwil. Ze hebben het projectiel van dichtbij bekeken, ze liepen er verschillende malen aandachtig omheen, maar het is niet tot hen doorgedrongen dat dit nu een Nederlandse raket was. Uit de moeite, die deze mensen zich getroost hebben om er een raket in te zien, blijkt dat van boos opzet geen sprake was. Ze deden, wat ze konden. Maar ze zagen het niet. Eerst toen de specialisten hen vertwijfeld toeschreeuwden, dat het er absoluut een was, drong de ware toedracht tot hen door. Ze zijn toen op een verbaasd drafsje weer teruggelopen en werkelijk, even later vloog het de lucht in en kwam tien kilometer verder in zee neer.

Het lijkt mij nuttig, uit het gebeurde enige conclusies te trekken. Vooreerst: de proef is geslaagd. Tien kilometer is drie kwartier fietsen en dat heeft onze raket toch maar gedaan. Maar er is ook reden tot bezorgdheid. Ik denk nu niet zozeer aan de afzetting, die gebrekkig was; ik denk allereerst aan de voorlichting. *Wij* zien daar nu wel een raket in, maar buitenlanders zien dat niet. Dit kan afgunst zijn. We moeten met die mogelijkheid rekening houden. Ik heb daarom met die mensen eens gepraat en ze zeiden me: waarachtig, meneer, al slaat u me dood, we hadden er geen flauw idee van. Ze

zeiden dit natuurlijk in het Duits, ik vertaal het maar even. Kijk, hier hapert iets. Hier is volop goede wil en we moeten daar open tegenover staan. Dit kan alleen door deskundige voorlichting. Het mag niet voorkomen dat trouwhartige buitenlanders, die van een raket een foutieve voorstelling hebben, toeristisch om zo'n projectiel gaan staan en een ogenblik later de lucht invliegen. Dit is ongestvrij. Het is bovendien harteloos. Die mensen kennen onze nationale gebruiken niet en wij zijn verplicht hen hiervan op de hoogte te brengen. Er zit aan zo'n raket meer vast, dan we wel denken. Zeker, er is een begin gemaakt en daar ben ik blij om. Maar dit helpt ons niets, als we onze bedoelingen niet door een duidelijk opschrift kenbaar maken. Als zodanig lijkt mij de titel van dit stukje de meest kernachtige oplossing.